

La lluita contra el dopatge porta a Barcelona 4.500 mostres per analitzar

TRACTE DISCRIMINATORI. El laboratori de l'Hospital del Mar, un dels 35 a tot el món reconegut per l'AMA, és marginat pel CSD i s'ha de refiar d'encàrrecs forans

MARC ROVIRA
BARCELONA

L'anglès Tom Simpson va morir damunt la bicicleta mentre pedalava per coronar el temible Mont Ventoux en el Tour del 1967. A la butxaca del mallot hi portava tres pots d'amfetamines que havia barrejat amb conyac per agafar forces abans d'afrontar la pujada. Li va petar el cor. La seva mort va servir per agilitzar els primers protocols mundials de la lluita contra el dopatge i, l'estiu següent, durant els Jocs Olímpics de Mèxic, els esportistes van ser sotmesos a uns fins llavors inèdits controls per detectar substàncies que poguessin fer millorar el seu rendiment.

Els mètodes per incrementar les *prestacions* dels atletes no han fet res més que perfeccionar-se des de llavors i les tècniques per caçar els tramposos, també. Ho saben bé al laboratori antidopatge de l'Hospital del Mar de Barcelona, un centre que rep cada any més de 4.500 mostres per analitzar i que ha estat guardonat amb el Premio Nacional de Investigación en el Deporte per una innovadora tècnica que permet aclarir (buscant restes de metabòlits plàstics en l'orina) si un esportista s'ha fet una transfusió de sang.

EL CSD PREFEREIX MADRID. Des de l'any 1985, l'Agència Mundial Antidopatge (AMA) i el Comitè Olímpic Internacional (COI) acrediten com a vinculants els dictàmens que emeti l'equip de científics que dirigeix el doctor Jordi Segura, un reconeixement que només tenen 35 laboratoris a tot el món i que a l'Estat espanyol només comparteix amb el laboratori que

l'Agència Estatal Antidopatge té a Madrid. Però l'absoluta validesa que donen l'AMA i el COI als dictàmens que surten de Barcelona no és suficient perquè el Consell Superior d'Esports (CSD) dispensi un tracte igual als dos laboratoris.

L'ORINA I LA MESETA. Segons l'estadística del 2009 (el CSD diu que no té la de l'any passat), el laboratori madrileny va analitzar 8.038 mostres, de les quals 833 eren analítiques de sang. De mostres d'orina en va rebre 7.205 i la immensa majoria (5.435) porten l'etiqueta de "nacional" per haver estat recollides en territori de l'Estat. És el CSD qui, en tant que màxim

òrgan esportiu del país, fa el repartiment de mostres entre els laboratoris.

Segons dades de l'Agència Mundial Antidopatge, el 2009 el laboratori de Barcelona va recollir 3.705 mostres d'orina, nombre que va créixer el 2010 fins a arribar a les 4.000 mostres (a les quals cal sumar les 545 analítiques de sang que també va realitzar el mateix laboratori).

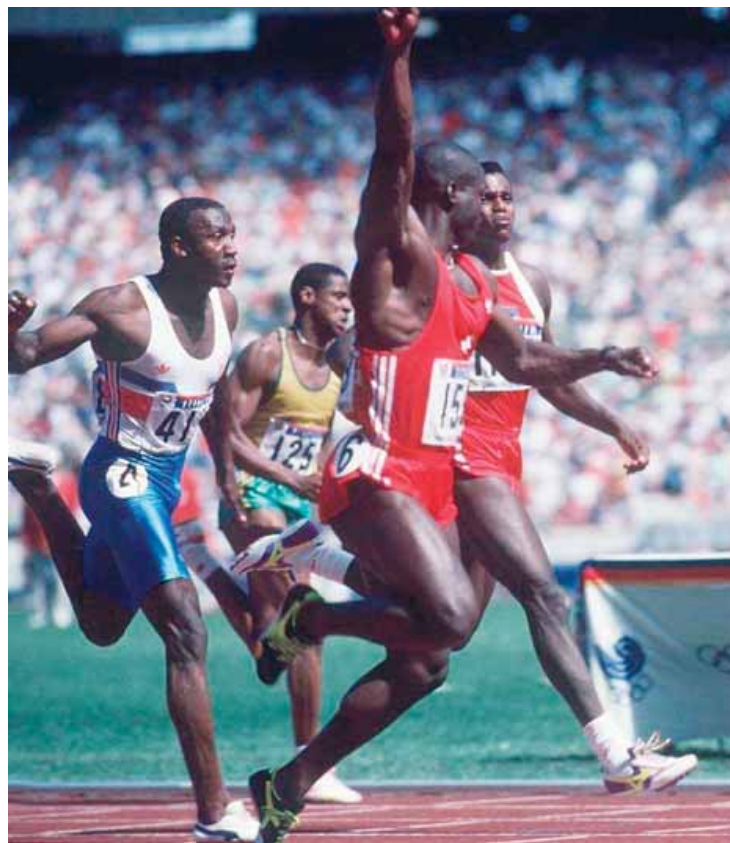
Ara bé, de les 4.000 mostres d'orina analitzades a Barcelona, només 844 corresponen al programa oficial antidopatge espanyol (és a dir, veien derivades pel CSD). La resta són mostres que federacions o organismes estrangers remeten al laboratori barceloní perquè les analitzi.

EL NEGOCI

Els diners del dopatge

El director de l'AMA, David Howman, va dir dimarts que "el comerç del dopatge mou més diners que l'heroïna". El sergent dels Mossos d'Esquadra Francesc Xavier Tarrés sap de dopatge -va intervenir en la recent investigació que es va saldar amb 7 detinguts a Catalunya- i comenta que "és complicat parlar de xifres, però el negoci el fa qui distribueix les substàncies". Explica que un "tractament amb EPO o hormones pot tenir un cost de fins a 150 euros per setmana". Car, però res a veure amb el que poden gastar alguns culturistes: "700 o 800 euros per cicle".

QUANT VAL L'ANALÍTICA? Els laboratoris cobren segons l'activitat que registren i, per tant, són els encàrrecs que vénen de l'exterior els que proporcionen la major part dels recursos econòmics al laboratori de l'Hospital del Mar. Sobre quant val cada analítica antidopatge, el doctor Segura revela: "Una analítica d'orina pot oscil·lar entre 200 o 300 euros, i una de sang depèn: si es tracta d'una analítica bàsica, pot costar 40 euros, però si s'ha de buscar si hi ha EPO o hormona del creixement, se'n pot anar als 700 o 800 euros". I hi afegeix que, en tot cas, "es paga menys del que costa": "Al laboratori se li paga el cost dels reactius i les hores del personal, però no es repercuteix la despesa de fons, que és aquella despesa que tenim per innovació o per inversió en materials i aparells. Si no, cada prova costaria un 50% més".

El positiu de Ben Johnson als Jocs del 1988 va marcar un punt d'inflexió en el dopatge. ARXIU